

El reducte català

OPINIÓ

EL MAPA ELECTORAL, SOCIAL I
POLÍTIC D'ESPANYA HA QUEDAT
CONFIGURAT DE TAL MANERA QUE
SITUARÀ LA DOBLE REBEL·LIÓ
CATALANA, NACIONAL I SOCIAL, EN
PRIMER PLA.

Ara que ja només falta comptar els caramels que haurà de repartir Rajoy, fotre's de les magarrufes de puta virtuosa del PSOE i escandalitzar-se per la factura que presentarà el PNB, els catalans s'han de preparar per oposar-se amb contundència al nou règim bi o tripartidista, si bé en l'essencial monolític, a partir d'una constatació inèdita. Només a Catalunya es consolida una àmplia majoria social i política de canvi. Els partits contraris a la Constitució espanyola han revalidat els dos terços d'escons pels canvis en profunditat. 29 de 47 són molts. 18 constitucionalistes –PSC, PP i C's– per 29 en contra –En Comú Podem, ERC i CDC–. Si no es tracta d'una rebel·lió democràtica de l'electorat, no veig com ho hauríem de qualificar. En qualsevol cas, la confrontació és servida. Tota Espanya tenyida de blau, menys Euskadi, amb dinàmiques no comparables ni potser gaire compatibles, i per damunt de tot llevat de Catalunya. Catalunya és el gran reducte i com a tal miraran d'ofegar-lo.

A partir d'aquí, tres variables: els pactes per formar Govern a Espanya; el possible replantejament del Full de Ruta; i l'actitud dels Comuns, ara que han perdut l'esperança de transformar Espanya a curt i mitjà termini.

Encara és d'hora per als vaticinis sobre els pactes, però les probabilitats que Rajoy torni a presidir el Govern són molt altes. Haurà de negociar, oferir compensacions i acordar reformes institucionals i en la lluita contra la corrupció. El PSOE mirarà d'erigir-se en defensor de les classes mitjanes i els perjudicats de la crisi, una variant del peix al cove de la igualtat destinada a minimitzar les opcions de Podemos. Si s'avança per aquest camí, es produirà un viratge del PP al centre, si més no formal. Ara bé, sobre la

XAVIER
BRU DE SALA
@Xbrudesala

qüestió territorial, cal considerar que dos dels tres socis en discòrdia són partidaris de la recentralització, mentre que el PSOE en tindrà prou, en aquest aspecte, amb l'ambigüïtat i la indefinició que el caracteritza. No es pot descartar un cert reconeixement constitucional de la singularitat catalana, tot i que no tindria conseqüències pràctiques. Ni més autogovern, ni hisenda pròpia ni blindatge de les competències. Els pactes no seran fàcils, però la perspectiva d'un nou fracàs espanta més els altres que al PP, i amb això comptarà Rajoy a l'hora d'escenificar les concessions i pressionar els que anomena moderats. La jugada li ha sortit tan bé que no dubtarà a repetir-la.

Ara bé, si en alguna cosa estaran d'acord PP, PSOE i C's és en la gran línia

vermella contra el procés. Potser oferiran una minitapa de lleties dures sense suc ni bruc, i ben segur que trobaran milers de boques catalanes disposades a rosegar-les amb fruïció encara que s'hi deixin unes quantes dents. Però si en una cosa hi haurà acord entre els constitucionalistes és que la rebel·lió catalana ha de ser sufocada. En això, Rajoy i els seus nous aliats seran inflexibles. Imperi de la legalitat contra la justícia més elemental. Com a molt, tapeta de lleties.

No per això la majoria política i social catalana es desanimarà. Més aviat al contrari, la victòria reforçada del PP contribueix al tancament de files dels independentistes al Parlament i a la reincorporació de la CUP, amb la condició de no afllixar. Que CDC s'hagi salvat del desastre anunciat i ERC augmenti amb vots tot i la davallada de la participació, dona ales al Procés. El president Puigdemont disposa de molts números per superar la votació crucial del setembre. El referèndum de les mil flors al centre de la taula. La principal incògnita es trobarà en la forma d'incorporació dels Comuns. No es tornaran independentistes, és clar, tot i que, *grosso modo*, potser la meitat del seu electorat votaria aquesta opció, en part per desesperació d'una nova Espanya, la fraternal, i en part perquè no trobaran cap altra fórmula de canvi. Potser ressuscitarà el Procés Constituent, que complementi un Full de Ruta en paral·leles no del tot divergents. Final desconegut. Acords tan difícils com els de Madrid.

Els detalls, no els podem saber. Només que les segones eleccions generals en sis mesos han posat uns carrils a banda i banda que no fan sinó preveure un increment de les distàncies. Nacionals i de model de societat.

Esriptor